

Egy életre szóló élmény...

Üzemi munkások a Kővirág felejthetetlen előadásáról

A moszkvai Nagyszínház világhírű baletgyűjtésének Kővirág előadása — mint ismeretes — igen nagy érdeklődést váltott ki. Nemcsak értelmiségieket láttunk a nézőtérén — nemrégiben még sokan azt hitték, a balet csak az iskolázott értelmiségnek szóló színházi műfaj —, hanem igen nagy számban munkásokat és dolgozó parasztokat is. Különösen örvendek a szegedi üzemek munkásai között kibontakozott nagyarányú érdeklődés. Az Újszegedi Kender-Lenszövő Vállalat dolgozói például 260 jegyet váltottak a Kővirág előadásaira, a Szegedi Kender dolgozói 190-et, a DÁV-nál 170, a MÁV-nál több mint 300 jegyet vásároltak. Ha a többi üzemet is sorra vennénk, így sorolhatnánk tovább a számokat.

Rábeszélés nélkül

A Délrost újszegedi telepének munkásai 200 jegyet vettek és kedden este mind a kétszázán ott ültek a szabadtéri színpad hatalmas nézőtérén. Ott voltak az üzem legjobb dolgozói, kiváló és kitüntetett munkásai, köztük Burger Pál osztályozósegítő, Molnár Istvánné tilos, Méhes Mihályné adagoló, Gortva Mihály művezető, feleségével együtt, aki szintén az üzem dolgozója.

Az előadás közös megtekintésének szervezése az üzemben könnyen és gyorsan ment. Amikor megtudták, hogy a Kővirág előadásai még kaphatók jegyek, a vezetők rövid tanácskozást tartottak, majd a rostüzemben Polestyuk Sándor főművezető, a lemezüzemben pedig Papp Mihály osztályozó összeírta a jelentkezéseket. Nem volt ehhez szükség hosszadalmas rábeszélésre. A telep dolgozói egy-kettőre elkapták a 25 forintos jegyeket. Nem is tartott sokáig az összeírás: az egész munka alig másfél óra alatt lezajlott. Pedig a kétszáz jelentkező munkás közül igen sokan, mintegy nyolcvan, vidékiek voltak, akiknek előadás után a fél egyes éjszakai vonattal kellett Szőregre, Deszkre, Klárafalvára, Ferencszállásra, Kiszomborra, sőt Csanádpalotára hazautazni, és másnap, természetesen, ismét munkába állniok.

Felejthetetlenül szép este

De megérte. Vidékieknek szegedieknek egyaránt. Egy életre szóló felejthetetlen élményt nyújtott a Kővirág

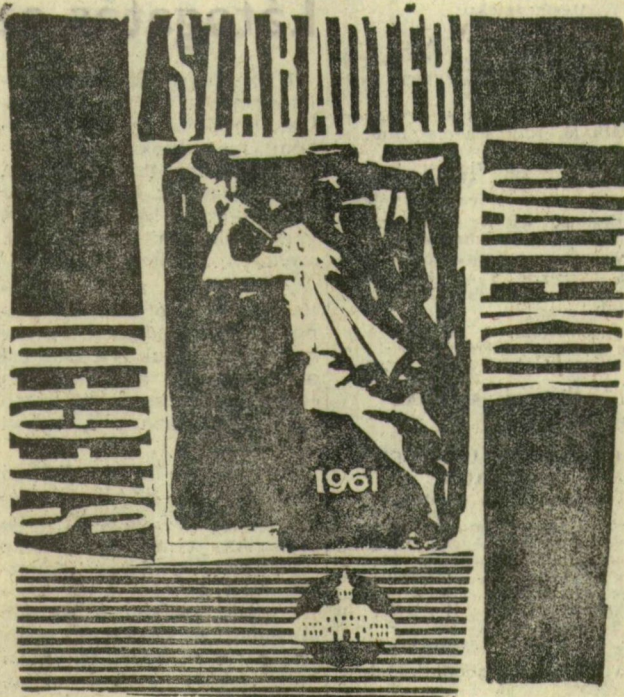
A Délrost dolgozóinak egy csoportja a Kővirág szabadtéri előadásán

előadása a Délrost munkásainak is. Boda Ilona fugoló például ezt mondta az előadás után:

— Felejthetetlenül szép este volt. Nekem különösen két jelenet tetszett. Az egyik a befejező rész, amikor Danyilo és Katerina ismét egymásra talált. A másik az a jelenet, amelyben a kis Katerina a Rézhegyek királynőjének könyörgött. Nagyon szép volt a drágakövek tánca és a cigánytánc. A szereplők közül legjobban Maja Szamohvalova tánca tetszett. A Rézhegyek királynője, Szamohvalova csodálatosan nagy művész...

Köszönet a nagy élményért

Igy vélekedett az előadásról Frányó Irén és Kiss György laboráns, a telep KISZ-titkára is. A többi munkásnak is hasonló volt a véleménye. S nemcsak a Délrost dolgozóié. Bármelyik üzem munkásait kérdeztük

meg, egyöntetően azt mondták: köszönettel tartoznak a moszkvai Nagyszínház művészeinek a Kővirág felejthetetlenül szép előadásáért.

Kaphatók még jegyek a János vitéz előadására

A Szegedi Szabadtéri Játékok igazgatósága ezúton is közli, hogy a János vitéz augusztus 8-i, keddi és augusztus 10-i, csütörtöki előadására mérsékelt számban

még vásárolhatók jegyek. Ugyancsak kaphatók jegyek — szintén mérsékelt számban — Az ember tragédiája augusztus 15-i és 17-i előadására.

A francia király: Bilicsi Tivadar

Beszélgetés a népszerű művésszel a János vitézről

Bilicsi Tivadarról, a kitűnő színművészről bizonyára sokan tudják, hogy annak idején, 1924-ben, az Országos Színészegyesület iskolájának elvégzése után itt, Szegeden kezdte pályáját. Aztán Pestre került, majd ismét visszajött Szegedre, Tarnai Ernő társulatához. Olyan később híressé vált tagjai voltak itt akkor a színháznak, mint — többek között — Páger Antal és Jávor Pál.

Bilicsi Tivadar most ismét Szegeden dolgozik. A János vitéz szabadtéri előadásaira készül: ő játssza a népszerű dalműben a francia király szerepét.

— Sohasem játszottam még ezt a szerepet — mondja Bilicsi Tivadar a próbák szünetében. — Eddig elkerültük egymást. Sőt: tulajdonkép-

di szabadtéri színpadon pedig Gózon Gyula.

— Nagyon megkönnyíti a munkám, hogy a rendező Békés András felfogása a darabról és az én szerepemről teljesen megegyezik elképzeléseimmel. A rendező a művet mesének tekinti, a mesészerűséget hangsúlyozza, s elhagyja az erőltetett aktualizálást. Eppen most olvasom Hevesi András könyvét, A drámaírás iskoláját. Örömmel állapítottam meg, hogy nagy színházi rendező és esztéta is lényegében hasonlóan látja a János vitézt.

— A bemutatóra egybeként lányommal, Mariával együtt készülünk. Mária most érettségizett, színésznő szeretne lenni, és jövőre jelentkeznek majd a Színművészeti Főiskolára. A János vitéz első felvonásában parasztlányt alakít, a másodikban pedig egy udvarhölgyet. Akármilyen rövid is ez a két szerep, mindenképpen hasznosak lesznek számára az itt szerzett tapasztalatok.

— A hatalmas szegedi szabadtéri színpadot és az óriási nézőteret talán így lehetne legjobban jellemezni: féltelmes. Egyszerűen féltelmes a színész számára ilyen nagyméretű színpadon, ennyi néző előtt szerepelni.

Ezek a méretek különleges technikát kívánnak.

— A húszas években két esztendődtől töltöttem itt Szegeden. Ezer és ezer fiatalkori emlék fűz ehhez a városhoz, melynek úgyszólván minden utcáját, minden kövét ismerem. De azért most néha zavartan vagyok. A város annyit fejlődött, hogy vannak helyek, amikre egyszerűen nem lehet ráismerni.

A beszélgetés eddig igen komoly volt, szakszerű. Bilicsi Tivadar komikus is, még hozzá egyik legkitűnőbb komikusunk. Ezért hát befejezésül azt kérdezzük, nem lehetne-e ezt a komoly beszélgetést valami vidám dologgal zárni?

— Egy öt-hat éves budapesti kislányt Szegedre küldtek nyaralni, a nagymamához. A kislány az itt töltött hetek alatt hozzászokott az ö-zéshöz. Amikor hazatért, az első napon, mosakodás közben, kicsúszott kezéből a szappan, s hiába kereste, nem találta sehol. Végül a mamájához fordult:

— Anyu, nem tudod hol a szappan?

— Mögöttem, kislányom.

Mire a kislány, felháborodva:

— De, anyu! Hogy képzeled? Én nem eszek szappant.

Ime: a héthúrú viola

(Liebmann felv.)

Lapunk július 29-i számában rövid cikket közöltünk arról, hogy Perényi Pál zeneiskolai tanár áldozatos tevékenységének eredményeként, a Bánk bán szabadtéri előadásán, a második felvonás úgynevezett lírai jelenetében, Erkel eredeti partitúrájának megfelelően — vidéken először — egy régi és ritkán hallható hangszert, a héthúrú viola, illetve a Viola d'amour szólalt meg.

A cikk megjelenése után Nagy Istvánné szegedi olvasónk levelet küldött szerkesztőségünknek, melyben kéri, hogy az érdekes hangszert állítsuk ki valamelyik kirakatba, hogy az érdeklődők közelebbről megismerjék. Tekintve, hogy szerkesztőségünknek semmiféle kirakata nincs, a héthúrú violát nem tudjuk kiállítani. Viszont szíves örömet közöljük a hangszerről készült képet. Ime: a héthúrú viola, Perényi Pál kezében. A Bánk bán előadásain Perényi Pál játszott ezen a hangszeren.

„Ismertek-e még, Széchenyi téri fák?”

Huszonégy évi távollét után hazajönni a szülőhazába, s találkozni rokonokkal, régi ismerősökkel, s a szülővárosban a házzal, amely a gyermekkor élményeit rejtje: megrikató élmény. Magda Gaellie New York City-ből, az Amerikai Egyesült Államokból tért haza látogatába Szegedre, itthoni rokonaihoz.

— Nem győzök betelni szülőhazámmal, s a várossal, amely olyan kedves nekem — mondotta. Gyermeki örömmel járom végig sok-sok utcáját, amely régi élményeim, emlékeim őrzője. Kérdezem a házakat,

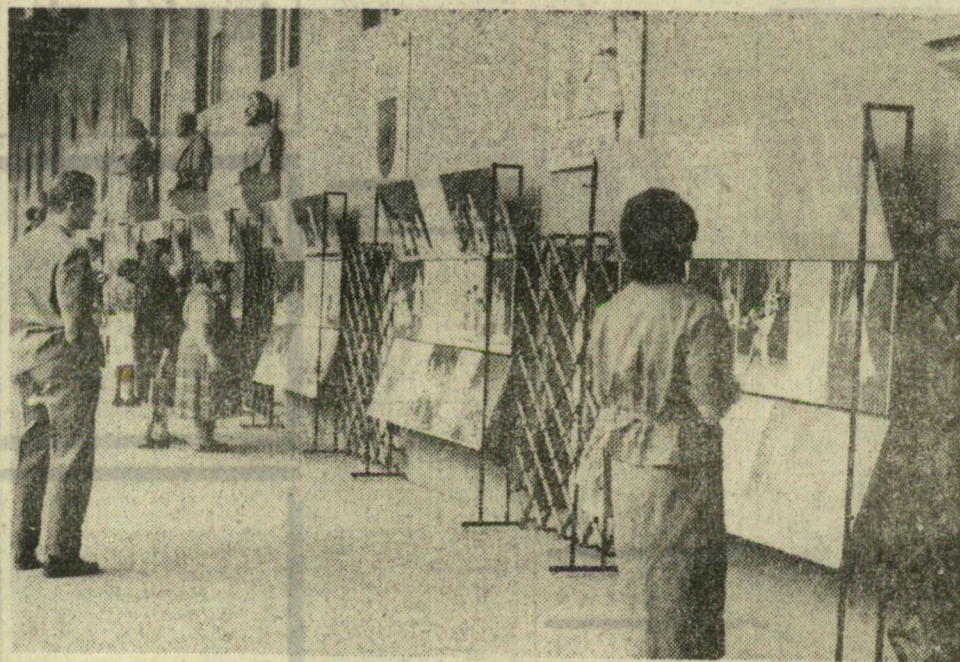
a tereket, a Széchenyi tér öreg platánjait: ismertek-e még? Hazajöttem látni és csodálni egy megszépült országot és boldog népet, amelyből valamikor kiskadtam. Jó most itt élni, boldog és büszke lehet, aki ma ezt a hazát a magáénak vallhatja.

— Ha visszamegyek Amerikába — folytatta —, minden alkalmat megragadok, hogy a mai Magyarországról szóljak és valljak. Szépségeiről mesélni is élmény, nemhogy látni és érezni mindazt, ami most körülvesz: a szülőföld csodálatos városa.

Magda Gaellie nem megy vissza üres kézzel Amerikába. A Károlyi utcai népművészeti boltban matyó babát, kedves emléktárgyakat vásárolt amerikai barátainak.

Kiállítás a moszkvai Nagyszínház életéből

A Moszkvai Akadémiai Nagy Színház élete képekben — ezt a címet viseli a Pantionban megrendezett fotókiállítás, amelyet naponta sok érdeklődő tekint meg. A kiállítás gazdag anyagában szerepelnek a Kővirág impozáns képei is